והכם כבר כתבו הקדמונים • ודאי דקלאמר לאמה לבעלה בשמעלה חייבו בקיום בגילה ולא כימא לזו לפרק כפיפת ריב נתון דחייבו בגילוי מאחר קדושין אלא דאמר לפטין מפיר בקיא מינמה דשמעלה נמר לאדוסה אפילו יחזר וקדקה ומומדה מיגיה ועיין רבניא • ומעמה בפלר חייבי לתרן • כיון דקידושין נאמו וכיון

ב נשים הפסוללות (פי' פרמפקות ומפוסכות) זו בזו אסור וכשעשה ארץ מצרים שהתירונו עליו וראוי להתיחן סבת מדרשה ואחיל ונשא אחות ואשה אחר ושל לא אישה להקניר על אשתו מדבר זו ומונע הנשים הדרשות בכך מלהבנים לה ומלבאות היא אליהן :

כא להתרחק מן העריות • ובו ז' סעיפים :

א (א) צריך אדם להתרחק מהנשים מאד מאד ואסור לקרוץ בידיו או בריגליו ולרמוז בעינין לאחר מהעריות ואסור לשחוק עמה להקל ראש בנגיעה או להביט ביופיה ואפילו לדרוש בבשמים שעליה אסור ואסור להסתכל בנשים שעטרות על הבריכה (ג) ואסור להסתכל בבגדי צבעונים של אשה שהיא מכרכת ואפילו אינם עליה שמא יבא לדרוש בה • מצא אשה בשוק אסור להלך אחריה אלא רץ ונסלקה לצדדין או לאחריו ולא יעבור בפתח אשה זונה אפי' בחשיך ארבע אמות והמסתכל אפי' באצבע קטנה של אשה ותתכרן ליהנות סמנו כאילו נסתכל בבית הערוה (פי' פרוים) שלה ואסור (ג) לשמע קול ערוה אע"פ שלא לאזות שערה והמתכרן לאי מאלו הדברים סכין אותו סכות מרדות ואלו הדברים אסורים גם בחיבי לאוין :

ב (ב) אם לא תלבנה בנות ישראל מרעות ראש בשוק אחד מגויה ואחד אשת איש :

ג (ה) מותר להסתכל בפנויה לבדקה אם היא יפה שישאנה כין שהיא בתולה או בעולה ולא עוד אלא שראוי לעשות כן אבל לא יסתכל בה דרך זנות ועל זה נאסר ברית כריתי לעיני ומה אתבונן על בתולה :

ד (ו) מותר לאדם להביט באשתו אפילו שהיא נדה והיא ערוה לו אפילו שיש לו הנאה בראיתה הואיל והיא מותרת לאחר זמן אינו בא בזה לידי מכשול אבל לא ישחוק ולא יקל ראש עמה :

ה (ז) אסור להשתמש באשה כלל בין נדולה בין קטנה בין שמחה בין משחררת שמא יבא לידי הרהור עבירה באיזה שמוש אפי' ברחיצת פניו ידיו ורגליו אפילו ליתן לו מים לרחוץ פניו ידיו ורגליו אפי' אינה נוגעת בו והצעת המטה בפניו ומזיגת הכוס :

כאיש ויש דהוא דהין בלבלה עמה בקבילה נמי לאסור בכל עניה כמו בלמנה נדה (בגיטין נמ מי קדיש) (ה) ויש מקילין בכל אלה דלא אמרו דברים של מנה רק בלמנה נדה (בסנהדרין פלא קמ"ל) ויש דבל זה אינו אסור רק במקום ייחוד אבל במקום פרוש בני אדם מצויים כגון בחנות מותר לדבר מבכיים מעמות וכן הנהגים (מרדכי מי פנים בסם הרמ"ם בר נרוך) ויש דבל מלינו עמה דרך מנה רק מרינו לבם פנים מותר לכן נהגו להקל בדברים אלו (מומי מוף קידושין) (ה) יש דלין לנהנה אפי' מם בלמנה בדברים של מנה כגון לבין בריאים אם יש כיבים בפני אפרים (בי' פרק מקום הנמים) :

ו (ו) אין שואלים בשלום אשה כלל אפילו עם ידי שליח ואפילו על ידי בעלה אסור לשלח לה דברי שלום• אבל מותר לשאול לבעלה איך שלומו :

ז המחבק או המנשק אחת מהעריות שאין לבו של אדם נוקפו עליהם כגון אחותו הגדולה ואחות אביו וכיוצא בהם אע"פ שאין לו שום הנאה כלל הרי זה מגונה ביותר ודבר אסור הוא ומעשה מגושים שאין קרובים לעדות כלל בין גדולה בין קטנה חוץ מהאב לבתו וראם לבנה כיצד שותר האב לחבק בתו ולנשק• ולישן עמה בקידוב בשר וכן האם עם בנה כל זמן שהם קטנים הגדילו ונעשה הבן גדול והבת גדולה עד שהיו שדים נכונה ישערי צמח זה ישן בכסותו והיא ישנה בכסותה אם היתה הבת בושה לעמוד לפני אביה ערומה או שנתקרשה ובן אם האם בושה לעמוד בפני בנה ערומה הרי אלו אינם שהם קטנים משהגיעו לכלם מהם אין ישנים עמהם אלא בכסותן :

איסור

כא (ח) לריך לבון מרמנים בנמכיל מהאיב מריות דבר מקנה לאדם בפרטם ממנו ומה מסקנו מסל דקלאמר הנים בכמה מקומות הזכן נבל ותיבונן בעריות לאמה כמומה הרבנים הכבר קנה לה לאדם מנה לו לפרטם ממנה הם סמנם מהכיבו סקדמונים מהך דיהרג הלל ינעבר בעריות • מנוס דקנה מרמה גם לאדם הזיל בהגיע שמחה לא יוכל לנקון זה סגל על לאמה לזן ומלבר ממני מנאר : (ב) ולאמה לנקמכל מני ביב כיו דלאמה לנקמכל בנגים בנמנמנמרים לבביקם הנמכה מיו דיר מנמלרי דלאמי לנקמכל בנגרי לבנמכין על מלאמם ובמקם קידומין רב ודיי מי קלאלי בלרמה הלגם מסיל לדמנמל קמייבר לבל דלי כמרגיל מקמי ביסמם ומיין בנים ברבים דק מיל • ובנמי מיו דק יש מנמלר מלאמר לבנגר בנמנה לגמה מיבו לבמלי בלרמה דיל ובנים דיבנמה דק כיב ובקידומין דק יי מכיל דמלגם לאמלמה דבי מנמה ובגלי רב ומנקין מכים בם ובנמי מי דייבל מנמי מיכי : (ג) בנמנע קול מדום בנמה מקומם בנים ובקידומין לנמי קול בלגם מדי ובקול דיבר בלגם מכילו הסוקקי וסרב בלר מבנב המה מיו מבים מדום בנמה בנמי קידומין דק ר' בם דקלאמר כיבדר מר בלגמל לילבמל לנמר לים קול בלגם מדום פיבמי ולם לבמל בלגמם מבינ לנמי לי דיבמל לידי קול מבמלר מה דלם קול דיבר לאבר בלגם ובנין בפיבם לבחרר בם בכבמבי בם : (ד) לא מלבבה מין בפיבם לבחרר בם מכבמבי בם בבבין לגם בבמלי לי מבמרים דק ד' רב (ו) מומר בבים דבדרים דק ד' רב לבמל בר לידי מבי' לומר בר לבופם בבים קומו בא לידי מבי' וכל המבמבל בבקבה בל לבם לידי מבי' בים בלרים מהבנים בבל לבמלה מבנמר בבל לבמלה מבנמר בבל לבמלה מבנמר

כן בנים הגאונים ז"ל שסקנו בזה דרלמה פרוע דהרי בטח יקראל לקורות
ליל פרוע רלם ומילו לחלן בין לחרוקה לבנוחות : ע"ש וכבר הרגיבו קלה
בה לחחרונים ז"ל לגלה מלה בחרו הדברים כל הלרך כ"ש : ולמנם בלמה יפלא
מלד בעיני כל מסכיל על דבר לבביו ללמורו דמלין הרגלים לחקל בחרוקה לף
בסוה כלמה לים לבל דברים • ולבחריר בבנוחות לף לחרי שבחלרמלו וכמגרבו
בסס מכות נמורות : ולא לדע מדוע לא כמבורו בזה בוס לחד מהקדמונים
ז"ל לבחר הדבר מקבה הסוה לחבר לא כמלה דוגמתו בבוס מקום בבים מבקול
בחיל יומר מבמבי : חס אין רב לחבר המקביים בזה עד לחבר לחיר ד' מיני
לבחר הדברים על מכונם בבחסי :

והרוא דבחמה לף הלרוקר פרעם רלם הלמ הלוריי סיל מיע לא מלינו בחורה
לרוקר לחדי רק הוכחה הבא דבי רי מופרע לם רלם הלמה הלחרה
לבמה יקראל בלא יבלו פרוע רלם : והבה מה הבוכחה פרש"י ז"ל בפי לבוכות
דמדבבריכן לה הבי מדע כבבר מדע לבוולה כמו בבבמה לבני הבעל להבלות
מכלל הלקור • ועוד דכתיב ופרע מכלל דהסוה בבבמה לולו פרוע הוה ע"ש
הלין דרך בבות יקראל לבלה פרוע רלם ומ"ש הפרוק הלחרון כתב לפי"ז ז"ל
דבן סוה הבריקר ובחמה מכן מבוחר לבביין דעל הפרוק הראלון קבה דמסס
לין הלי הלקור רק סיבי בבוקים כן לבבלות לבני הבעל . והרי לף בכלים
בלים לבמרו סיל הבקבו בכלים בלים לבריך מבקה לוחה הבבן בכלי חרס ומבוס
דבל דבר בבוקים דרך ביולף חבות בלים דמיד ליקורל קבבדה • אבל מלין
לבו מה הלקורות לילך פרוע רלם לבוק • לין דבריקר הבלוכה סיל מדבבב
ופרע דעד הבבמה לולו פרוע סיל • ר"מ"ש ז"ל • ובחידוקי הבמקבי יומר
דלולו מה לבד הוכיח הבא דבי רי • דמה לין הלי רק בפי' מבסב קדום ביקראל
בלא הלאבה הבבים פרוע רלם אבל מיע לין מבלן הלי' לחקור פרוע ורק
דבריקר הלייבו מדלבה פרוע לפרוע רלם הבבה זו כדי לבוולה בלבה לבו בלבלן
בפי' ביקראל בבבבבם הקדום הזה בלא לבלה פרוע רלם • דבבלי סיל לבסס
חבורה בבבבו בלא לבלה הלקור רק בבוולה ולא הלרוקה לף הלרוקה בבבוולה לבבין
הלקור לין • אבל בבין דלא הלקור פרוע רלם לבוק וכן מלינו בבבי בה בבבבדרין דף כיב
מלינם בבלא לבלה הלקור פרוע רלם בבוק ומ"ש הבבי' ר"מ : והבה בלוולה
בבבבבה בבלא לבלה הלקור בבבוק ומ"ש הבבי' ר"מ : ומה דבוולה
וכן ביקראל קודם מבן הוה לא היו לבם הלרוקה ובביקם לבוופה לבהבינם הבבה
לים ורק בבוולה בבל ובבבבולר בבים דבבבדרין בם וביון דהיבן דלא הלרה
הוה רק בבבלה בבבבבבה זה • ע"כ לבן הבי' לים לבלקור פרוע רלם בבל
הבבה לים ורק בבבוולה בבל דהוי לים גם בבבב לבל לא הלרוקה לף דביקראל
הוי כלא לבל דבריכם והבן זה ובזה בבבבלר ב"כ הא דבריך ביבובלבי לבבל דיולבה
בהיבוולה ולבבה פרוע כבבבבה הבלים דבבן לומר בבבוולה הבבבבולין בהיבה לים בבל
דבלבוה יפלא דלבל עלה בדבה הבבבבן לומר דבבוולה הבבבבולין בהיבה לים בבל
בבוולה דבין בלא בבבוולה הבי' הבבבה לבלה פרוע רלם • לולי לבי הבבל לים
דבין דבבב לין לבבה רק בבוולה בבל לבל לא הלרוקה לף דביקראל
הוי בבבבבה לבלה הלקור בבבוק ומ"ש הבבי' ר"מ : ומה דבבבבה לבוופה לבהבינם הבבה
בבבבבה בבבבבבה הבבבבבה לבבבבבה לבבבבבה לבבבבבה לבבבבבה לבבבבבה לבבבבבה
לבבבבבה לבבבבבה ל

חציצה גם בכהיג שבתיחדה כשבעלי בעיר עוברת על דת ולפי״ז שפיר י״ל כשיטת רש״י ז״ל דעוברת עיד משם ר״ים לריכה החרלה והא דלריך הקיבוי להפקידה כחובתה הוא בכהיג שבעלה בעיר דלא חין בו משום יחוד לענין מלוקות • ולא דמיא לחיקורא מיהו לחיבא מיא סדבר פשוט דליכא שום חיקור חוזה ורק ודרבנן דלריך היו מכין מכות מרדות עכ״פ • ואיכ שפיר לריך הקיבוי דאליב ליה דהפקדת כחובתה לפי המסקנא דעוברת עיד כל שחיבו דת משה לריך החרלה והבן • אמנם מדיין יקשה הא דלא לחוכיח בש״ס דקושה שם אחר שרחה הך רש״י מלחוכה הזומרת יבש דדלמא מקבין לבו לאוקמה עליו מלאמנה לכהיג גרמה׳ ואולם לכהן הדיוט כי דמשתי הוא דלא שמי׳ הא קיבוי מקבי לבם דלמאי לי לאוקמן עליו הא אחיקן וקיימן אלא לאו לספקידן כחובתן ואיל דקבי לבו לא מפקדן ומכלל דלריך החרלה • דהכא כבר כתיב מיש אחחרוכים ואיל דהא דבעלה בעיר אין חוסשים משום יחוד הוא רק בשבחתה לבעלה בהיחר דאי שפיר אמרי׳ דאיתה בעלה עלי אבל היכי שהיא מחייבי לאחרן דגם בלי בעמוד והוליא קלי ליכא איסורא ויש בו משום יחוד • ואיכ מדקיל דלא לי עוברת על דת יהודית לריכה החרלה מיא הרי יחוד דיש הוא ובחייבלאחרן • לא כשבעלה בעיר וכביל דת משה לריך החרלה לרעת רש״י ז״ל ואיכ הקיבוי לאה לי • והברלה ביאבא הדבר • דהכא בכך דעוברת עיד דיולאות אלא בכחובה לומר שני מעמים בהפקדי דקבקוה חיל שהפקיד הכחובה בשביל זה • וגם דכיון דיש על בעלה חיוב ועלה שיבשה בשביל מעמי הרעים וכיון שמידה היתה אלא מעילא מפקדת כחובתה כיון שמעמים גרמו לאוקמה בעלה • ולא דקיל בעביד דאם לא הבעל לקיימה מקיימה מיא אין דעת חכמים נוחה היתה ומלוה שיבשה ורק אלין בידינו לכופו להוליאה וכמבואר בש״ס בפוסקים • ועיין בירושלמי שהיכן דלכך לא פליגי בש״ס אהך דאחוקה הזומרת יבש לא שוחות ולא בוטלת כחובה משום דשבר העומד לגבות אף דקיל בעמתו בעליהן עד אלא שהו דבוטלת כחובה משום דשבר העומד לגבות כבגבי דמי ומשפיקין לא מפקדין לה • משום דבאחוקה ומשי יודעים היו שאיכם שחות הבכיקו אלמן לידי קפק זה • והיינו כדאמרן דכל שמעמי גורמין שבאחר על בעלה או כמו בהך דאחוקה אלינו יכול להחבדר שמהורה היא • והיא יודעת היתה אלא והבכיקה עלמה לה • או כמו הך דעוברת עיד שמעמי גרמו עיבי׳ חיוב ומלוה לבעלה שיבשה ומשום דעיי מעמי הרעים וכיון שמידה היתה אלא מעילא מפקדת כחובתה כיון שמעמים גרמו לאוקמה בעלה • ולא דקיל בעביד דאם הבעל לקיימה מקיימה מיא אין דעת חכמים נוחה היתה ומלוה שיבשה ורק אלין בידינו לכופו לאוקמה ומיהו דלכאורה אינו מחוסר לגבות אלא בעלה אינו מחוסר לגבות אלא בעלה אינו מחוסר לגבות אלא בעל

בעליהן בעיר איך ליש לומר ולפי דמשם זכות ולפי לומר בכנסה נחקה נחולה ומלאה נחולה
לף איך דבעולה לקורה בפרועה לאם כמו בבעולה • ודמיא לא הסברה כתובתה
לף מהלכה בפרועה לאם כדרך הבתולות ומצרה איך עיד • ודמיא כיון שלא
כתיב לו עדיין היא בעולה מהבתולה לבתולה • לף שמצרה עיד מיא פרולתא
ליכא ודמי לבאר בעניות דלא הסברה כתובתה בבגיל זה • אמנם לף
מדהיתי רליה אלא מיא הדין דין אמת לדעתי דאין לאלף בין בעולה לבתולה
לענין פרעה • אלא ואין איקור רק בבעולה בעל ובלאמר • ומעמיל לדאות
רלוות האחרונים ז"ל מסך דיולאה בשיכולתא ולאמר פרועה כתובתם מלאים דלאסר
כיחוק שמא בעולה היתה • דלמה אין לחוק כיון דסרי דבר שליבו אלי מעמיל
ומעתה עלה מל לבי דמיא אנו לריכי לומר כן דליש לדבר שליבו אלי דאליב
לף ליה דבעולה ליכה סולבת פרועה לאם עדיין יקשה דשמא בבשם בחקת
בחולב וכמלאה בעולה ליה דליה לאיבו אלי ובדכתיבנא • ועשה כנגד לבאר
ענין פאם כבריה • הכה כיה הביא דברי לאם המדברים בענין זה כתיב שמיר
פאם כבריה ולאיוהיו שתים הכה מסא דאמרינן בגיטין דבנגם דף סיג דיולאם
בפאם כבריה ומסא דאמרינן בגיר דף כיה דלבך קיל לריא דאיי לאסר מעשה
דאסבר בפאם כפרים אלא קניא העלה לומר דאם אינו אלא רק. כיכי עיתבי כאמרי
שהבעלות האלו אמה מהאי לאבל נאלו הקוני מנבעות של שער לאסר דאם מעשר
אמה דשל אחי איכם אחרוכה כיכ יש לאחוק מלל אחר דעת לאקור בשאלם ולף
שרוב אותיים אמה עבריה ובאיחוד רוב שעמת אלו אמה עמת עבריה מיא לאקור
בשאלה וכמבואר בגיטין יחיד קי שמיא דאין חלוק בין עמ עבריה ליבראל לענין
איקור הבאם מבחיד אולם כאסר אל שהיה אבא עיני הפוקקים שקדמונים
ז"ל לאסר מיעיסה אנו מוחין דאיתי דדבר זה נמאלוקה שנו• שבה באמת דעת
שהאיה ז"ל בפי אביע דעת בכרי לאקור בשאלה וכן הוא דעת הרמבא"ן ז"ל שם
עיין עליהם אולם לעומת זה כתבו רבותינו בעלי הסוגי בשמיעתם בזיק דף יחיד
דעת בכרי ומחר בשאלה מייבא מכתבו מהא דאמרינן בגיטין שם דקור מקולי
המוקדשים מבפל לבור פבור ומשם דכתיב והעת יהי לו מי שהעת שלו דאיב לבאל
שור ולא אדם ז"ל דאין אמת שלו ומילו דאילמרך לעבד ובכרי הקבי ליקראל
דהבהיל שרי בשאלה מייבא ה' והמתבין ז"ל כתב בפ' לעבדי ז"ל ומיבו בעבריים
איבי יחיד בו איקור דהא מעדי בעבריבולים ובשאלה דקפוקי מקפקלים ובבר אחרי
בזה ביב הבאון בעל ז"ל בפ' אבל ובכה מקור פסק המחבר דעת עבריים לאקור
בשאלה הילא מהשעותה הבגיא ז"ל קיימן שמיה חיל שם ואבר ילאה לאחל בין
עת עבריים לעת יקראל דדוקא עת יקראל לאקור בשאלה שמה בעבריבן עשה
דעבריים שם שם מעבלה מרופה ובעיבן דומי דעבריים ובשאלה רלי משא דאמר עולה
דבגרו מומאלה בעור אדם שלא יעבה שמיחין ובבי בלאיים לאקור בשאלה אי דיק
לאחוק בעת עבריים מייבא שהאריך ודחה דבור אמת מחבר בה כאם ובם יש אבריים
פרולים שאיבה מוחבים לאיקור ולעומאלה הייבי מכין בד בריות ז"ל והביי ז"ל
הבין מדבריו דדעתו דעת עבריים לאקור בשאלה ובאלמה שכן כראם מדברי הסבותם
הביל ולף שמבל לומר דלא כתבו רק לדחות ראיה הבואל מסך דבגרו מומאלם של
עור אדם כי אבל לא דקיל בכי ומייבא מיא לדחות ביב דמסיקבא דבתי מבים
אין ראיי דעת בכרי לאקור בשאלה מייבא מיא פסק דבבי מוכין באמת בן וכן סבין
הבאון בעל ז"ל ומדברי אלה דקיל דעת בכרי בשלה לבכין איקור שבאם מיין
מדבריו ואבי אמת של שבי המאורות הגדולים אלו אבר כל ה' לא אבם לבר
אלך איבמרמיבתו דבבי הבגיא ז"ל בהיבמיו לביאן דף כיב שבאב לבדי שם ז"ל
ולעכין קוקי ליל עור ולא אדם דאי מוסמת יסי לו ליש מעמע עבד אינו יחודי של
יקראל דמוחר בשאלה לאחר מיתתו דאיקור שבאם בעת מוחמת שם מרים בפקא
כי ובלבך ביקראל דוקא בעבריים ולא בבכריים עבל ובבה אבי בחיבמיו הבאמי
דאיה דעת בכרי מוחר בשאלה דבבה זה כמה בהקביתי בבא דאיתא בגיים דבבהדין
דף מיא אמר רבי מבשם בן יוחי מכין לעלין אם מחו מעובר בלים ז"ל כי קבור
מקבלו כי ואיד אבי כי אמ לקבורה מהיא מכין ז"ל כי ובחר סבי אינבי לבו
קבורה ומשם בזיבה לו ומשם כפרה וביא דאמר לא בביבה כי דאי מבשם בזיבה
הוא לא כל כמיבי כי מייבא ולמה אבו לריבי • לבל זה ובבי בלאיים מת הוא מאיקורי
הבאה וכל איקורי הבאה כל שלא באמר מריבה בהדי מעובין קבורה מיין בגיים
דמחוברה בקופו ועיין בפי המבבה להמבביה ז"ל שם שבחב דהוא בקבלה לקבור
כל אוקורי הבאי להעליעי והבה באמת זה יש ליבא דבעי לומר דקבורי שמת הוא מהיא
מעמ המאיב שאר איקורי הבאה דהוא רק מקבלה ובאיחוד יש כיב דאקור לבמיף שמת
דמעמן קבורי דאף דגם שאר איקורי הבאי איי ז"ל דבקבורין לא יקרבו ומיא ז"ל רק מבשם
גזירה בעלמא דשמא יבא להיכות מעפרו • ובמת הוא אקור מדבבה • ודא
דקאמר בגיים דאי מבשם כפרי אם אמר אל מקבריבי קומעין לו דאא אמר לא בעיבי
כפרה ולא אמרינן דמיא כיון דמת אקור בשאלה ומעמן קבורה ובם לבדבו אקור
מבשם בזיבה אין יוביל אוביבי • ועיין בתבבים מייב מה אבל שבחב דאין
קומעין לו באמר אל מקבלוכי מבשם דעלה לקבר • ואף בבבאמי כליו שביאה
דבריו דדעתו ז"ל דבעיבי הגיים הוא רק לגיא דרמה לקבורם מבשם • ואינו מבשם
ורק שבקבו לקבר ואם אבי אי מבשם כפרם אי מבשם בזיבה • אבל
איב שהוא מבשם כליבבא קומא דריי פבומא דאין קומעין לו לבבור על איקור •
עיבשיים • ואיב ביב אם חיוב לקבר מבשם איקור שבאם שבו אמר קומעין לו
הייבו מבשם דאי מבאם איקור הבאה איב קבורה דוקא • דמבאר שבלה ליש
וכדומה כמו בבאר הבקבריבן • וכמובאר בגיים • וסקבורה בקרקע דוקא קומבי
לי אי מבשם בזיבה הוא ואין קומעין לו אי מבשם כפרה וקומעין לו כיון דלא
ביחא ליה בכפרה אמר אי מבשם אי מבשם אי הא קבילי לפומיא שבומי בומי מעמי מבשם
דלבך כפרפין לפרם מוחר וקבריבן אקורים מבשם דבפרפין דלמה בורבה לגרבם
איב אחרי מבבפרבו כבר בעבם מלאתן ואין לך דבר מיעבול אחר שבבבם מלאתו
דבתורה אקרה בשאלה ואמרה מיבורה ולבך לא בבבך איקורו רק עד שבבבם
מלאתו בבריבה • אבל בקבריבן דלא בבבם מלאתו אחין אקבורה רק כדי לבמלבים
מן הבבין • בבבך האיקור לעולם עבבבד • ומעתה אם באמר דקבורה מהיא
דבהיב הוא לקבור דוקא אם המת • איב לבמ איקור אחר הקבורה בשאלה בדי
כבר בעבם מלאתו ובמו גבי בפרפין דאמרינן דבין שלמאה חורם לגרבו בגריבתו
בעבם מלאתו ומותר להבות מבבו אחיב • ולימ לדעת הרמבבים ז"ל דבין דקבורה
מהיא

בעליהן בעיר איך ליש לומר ולפי דמשם זכות ולפי לומר בכנסה נחקה נחולה ומלאה נחולה
לף איך דבעולה לקורה בפרועה לאם כמו בבעולה • ודמיא לא הסברה כתובתה
לף מהלכה בפרועה לאם כדרך הבתולות ומצרה איך עיד • ודמיא כיון שלא
כתיב לו עדיין היא בעולה מהבתולה לבתולה • לף שמצרה עיד מיא פרולתא
ליכא ודמי לבאר בעניות דלא הסברה כתובתה בבגיל זה • אמנם לף
מדהיתי רליה אלא מיא הדין דין אמת לדעתי דאין לאלף בין בעולה לבתולה
לענין פרעה • אלא ואין איקור רק בבעולה בעל ובלאמר • ומעמיל לדאות
רלוות האחרונים ז"ל מסך דיולאה בשיכולתא ולאמר פרועה כתובתם מלאים דלאסר
כיחוק שמא בעולה היתה • דלמה אין לחוק כיון דסרי דבר שליבו אלי מעמיל
ומעתה עלה מל לבי דמיא אנו לריכי לומר כן דליש לדבר שליבו אלי דאליב
לף ליה דבעולה ליכה סולבת פרועה לאם עדיין יקשה דשמא בבשם בחקת
בחולב וכמלאה בעולה ליה דליה לאיבו אלי ובדכתיבנא • ועשה כנגד לבאר
ענין פאם כבריה • הכה כיה הביא דברי לאם המדברים בענין זה כתיב שמיר
פאם כבריה ולאיוהיו שתים הכה מסא דאמרינן בגיים דבבהדין דף סיג דיולאם
בפאם כבריה ומסא דאמרינן בגיר דף כיה דלבך קיל לריא דאיי לאסר מעשה
דאסבר בפאם כפרים אלא קניא העלה לומר דאם אינו אלא רק. כיכי עיתבי כאמרי
שהבעלות האלו אמה מהאי לאבל נאלו הקוני מנבעות של שער לאסר דאם מעשר
אמה דשל אחי איכם אחרוכה כיכ יש לאחוק מלל אחר דעת לאקור בשאלם ולף
שרוב אותיים אמה עבריה ובאיחוד רוב שעמת אלו אמה עמת עבריה מיא לאקור
בשאלה וכמבואר בגיים יחיד קי שמיא דאין חלוק בין עמ עבריה ליבראל לענין
איקור הבאם מבחיד אולם כאסר אל שהיה אבא עיני הפוקקים שקדמונים
ז"ל לאסר מיעיסה אנו מוחין דאיתי דדבר זה נמאלוקה שנו• שבה באמת דעת
שהאיה ז"ל בפי אביע דעת בכרי לאקור בשאלה וכן הוא דעת הרמבא"ן ז"ל שם
עיין עליהם אולם לעומת זה כתבו רבותינו בעלי הסוגי בשמיעתם בזיק דף יחיד
דעת בכרי ומחר בשאלה מייבא מכתבו מהא דאמרינן בגיים שם דקור מקולי
המוקדשים מבפל לבור פבור ומשם דכתיב והעת יהי לו מי שהעת שלו דאיב לבאל
שור ולא אדם ז"ל דאין אמת שלו ומילו דאילמרך לעבד ובכרי הקבי ליקראל
דהבהיל שרי בשאלה מייבא ה' והמתבין ז"ל כתב בפ' לעבדי ז"ל ומיבו בעבריים
איבי יחיד בו איקור דהא מעדי בעבריבולים ובשאלה דקפוקי מקפקלים ובבר אחרי
בזה ביב הבאון בעל ז"ל בפ' אבל ובכה מקור פסק המחבר דעת עבריים לאקור
בשאלה הילא מהשעותה הבגיא ז"ל קיימן שמיה חיל שם ואבר ילאה לאחל בין
עת עבריים לעת יקראל דדוקא עת יקראל לאקור בשאלה שמה בעבריבן עשה
דעבריים שם שם מעבלה מרופה ובעיבן דומי דעבריים ובשאלה דקפוקי מקפקלים ובבר אחרי
בזה ביב הבאון בעל ז"ל בפ' אבל ובכה מקור פסק המחבר דעת עבריים לאקור
בשאלה הילא מהשעותה הבגיא ז"ל קיימן שמיה חיל שם ואבר ילאה לאחל בין
עת עבריים לעת יקראל דדוקא עת יקראל לאקור בשאלה שמה בעבריבן עשה
דעבריים שם שם מעבלה מרופה ובעיבן דומי דעבריים ובשאלה דקפוקי מקפקלים ובבר אחרי
בזה ביב הבאון בעל ז"ל בפ' אבל ובכה מקור פסק המחבר דעת עבריים לאקור
בשאלה הילא מהשעותה הבגיא ז"ל קיימן שמיה חיל שם ואבר ילאה לאחל בין
עת עבריים לעת יקראל דדוקא עת יקראל לאקור בשאלה שמה בעבריבן עשה
דעבריים שם שם מעבלה מרופה ובעיבן דומי דעבריים ובשאלה דקפוקי מקפקלים ובבר אחרי
בזה ביב הבאון בעל ז"ל בפ' אבל ובכה מקור פסק המחבר דעת עבריים לאקור
בשאלה הילא מהשעותה הבגיא ז"ל קיימן שמיה חיל שם ואבר ילאה לאחל בין
עת עבריים לעת יקראל דדוקא עת יקראל לאקור בשאלה שמה בעבריבן עשה

מסיח לון סעמם מוב בה מקום כפרה לו מקום ביאכה · ורק דכן נזרם חורם
המיב סמל · הם והלי דמי לבריפם דלמרה חורם ביכרוף לה ומחבר
לחיב · מלה לף לבימם הקדמונים הלימנים הפיק הוא גם לא דקבורה ביע
בן סמורה ובמי לעם לחה חורם לקבור המת לי הפעם מקום ביאכה לו מקום
כפרה ולא כיון דלון הקבורה מקום ליקוי סאלם סבו ליש נמקם הלוחו דבוקה
נמלה וכדומם דלחם חורם לברוף מקום ליקוי יל הם מלוחו ולא לוקרחו
חורם בסאלם רק בד מיקיים דבריפם · אבל בקבורה שהוא מעמם לחר
דלא מעלה ליקוי עפיר כמקב סליקוי גם לחיב · מיע הילו נופל קפי לי
מדע בחקם מעמים לחרים ולחם לא כיעל דסחורה לוחם לקבור ליקוי הבלה
סם כמו דלחם לברוף הפרלם וכדומם ולחמה זם מלוחו ודיו מוחר לחיב וכמו
דמיחיכן לחר הכמרמין דלחריכן דסחורה לוחה לברפו מקום ליקוי הבלה בבו
ולחיב סוחר ליקוי · ליב כיעל הכלל דמלחו בקבורה ולחיב הוחר בהבלה ·
הם קוביל נדלם בחמה· לחמכם לחיב דמם מכרים מוחר בהבלה ומיע מעון קבורה לו
מעמם בסיב לקבור כל מה וכדברי הרעבים ביל לו כדעם המפורסים · דעמעל
דקרל מקום ביחלה · וכיון דלון מקום ליקוי סיל ליש כבקבר כמקם מלוחו
ביסיו מוחר לחיב וכמבל · ודיק · מכיש מם רלי׳ ברוה לדעמי דמם מכרים
מוחי בהבלה כדבי הבוקי ודעמי ביל עוד כיל לבדי רלי׳ לה דמם מכרים מוחי בהבלה
דבלם הבקבל ביל בהבוקם הבכרה הביל רלים דמם מכרים לקבור בהבלה מבל
דמקרלבם ביל לקבור בהבלה מקרל דיכלבו מהבי מחים מה מם לקבור בהבלה
לף זבה לקבור בבלה ומרבע בקים לעם יקרל דלקבורבקים לעם בכרי לו לדין חילוק
ולבם בם הבקבל ביל דלא כובל לומר כן דמר לעם בכרי דלחיב הקיבל לעיל ·
מייבן · ולבל לחיכל מלא דלבלבם רלי׳ מכלן דמם בכרי מוחר בהבלה ·
דלחיב יקבם בבל לחמר ריי ביב דמקרבם מכרים מעמל בחבל מקום דמקבין
לעם מה מם מעמל בחבל לף מקרבם ביל מעמל בחבל · וחרי קבר מכרים
לבים מעמלים בחבל וכבבי · ולחיב מדוע נקים לעם יקרל נקים לעם מכרים
דלבו מעמל בחבל ומיקבל לבכין ליקוי בהבלה וכבבבן בם · לו דעם בכרי
מוחר בהבלה ולחיב לא בובל לומר כן דלחיב הקבל לעיל כיון דעם בכרי מוחר
בהבלה ולבו מעמל ביב · ומיב דומיל דעם יקרל ומיבלא מעמל בחבל
ברביב דקיל דבם לבומלה ליקבים ודיק · והבם לבלוחם הקביבי עוד דבדי
לף לי קבר מכרים לבם מעמלי בחבל ביל בבבן ומבל ומעלים ובין בים
דבעמם דף ביל ובבוקי ולחיב מפיר בובל לומר דבקים לעם בכרי דלף דלבו
מעמל בחבל ומוחר גם בהבלה ביל יש ביל בהבקבל לבכין מומלות מבב ומבל ·
לבריב הבקבל לבכין מומלה בלומר · לחבם בחמם כבר כחבו הבוקי
ליבב לבבם דבל מקבי מכרים לעם דלחיב לקבור הבלה בהקרבבם מכיל · דבחמם
בם לבבם ביל דמקבין מכרים לעם ורק דקיל הבקבל לבכין לקבור הבלה דוקל
דלבלבו כבבי דמקבם דבכין לבבלה והבלה לבקבל בבבן מומלה ובריב
בבבבל ליש דבם לבם לבקבל · מיבם · ומעמה כין דביקר בקבבל · לבכין
לקבור הבלה · לחיב לחיב דמבי מכרים מוחר בהבלה מיב הבקבל לבבי מם
בבבל ומבבלה לבריב דקיל דבכל מילי לבקבל מעמל בחבל · מכיב מוכה
הם דעם בכרי מוחר בהבלה וכבל : ומבבי בלה לבי לבבל רלי׳ לבבם הבוקבי
בבר מבבבי בבים מוחר בחבלה ולא כבבם הבבים ביל ובבבי דלחיב עדיין
בבם בבבל הבקבל לעם בכרי ובבכין לקבור לבבם · דבבי דעם מכרים מוחר
הבלה מיב לקבור בחבלה לבבם בבבל · ומבבבי לבבבבבם לבבבבבם בבבבבבם
לי מבבבבבים ביל דלקבור לבבבבבבם בבבבבבב

מצלה בעיר שמעמא מומאה חמורה ופיק איכ סרי מסכתא לה מומאה חמורה בעת
שבחל ופיק בעת בכרים דיש דלק דאלו דכין על כל המין מיש בעיקן מיצלה
בחבר מומאה חמורה וכמה עלמו יפלה ביב שיעמא מומאה קלה כמו בבגילה דעמעמא
מיומאה חמורה ואם מיפסו מעמא מיק הם לא מסכתא בעמלבי שמים חיש ולכך
דהם סקיי הך דינמות מסלבי וליל לפיז לדעיקי דקיל דבנקבין לא אמרי כחרי
מיכסמא מיעורה דאליב עדיין יקשם דליל סך מעמא דמומאה נוקמת כי דבעת בכרי
בלאים ליכא מומאה חמורה לדעתו ז"ל ובמרחל ליכא בלי מומאה קלה דמיכתא
מיעורה וכיל והבן כי קלרתי ובעברי בין בחרי עניכיים אלו ראיתי הבאוקבעל מסכת
לעלך שסקשם לבעל כיי מסת דקאמר בעים דמיר דף דיכיר שמעמא דמעמא לעמיים
מכיל ובעני לעמר מקרא דיך אלף אים כי ומאי ראי מה בלא בעל המומאה
מסא שמיעמא מלמו לעתי בכרים הרי אין כיר וכמן מלהין על מומאה בכרים לדעתי
ז"ל בייש ובמחכים לא ראה מה בעלם קוביים סתום שם שהקשו לרש כיר
שמעמן שמעמא לעתים מכיל דהרי הסם הרי מת בכרים ומוכיחו בחמת מה דבמגע
ומעמא מיסל ממעאין ובחמת בקשם דלף אם מחמר דסך קוביא דבגן מיש היתר
סמומאה בכיר שמעמן לרש מכיל וכמי הבראה סבין הנאון בעל מסכת לעלך דהא
דעקיק בעים דכיר שם דבמרא גמור היינו דהלכתא הוא דכיר שמעמן מוחר
לעמא לעתים ולכך לא קבי לי רק על הקבלא ומרי בעים שם אומנם בבר
כתבו הסוס שם לחדי דסך דבמרא גמור היינו דקרי בריאא עייש"ה וכיון
דלפי מחמת כלעוד היתר הטומאה בכיר שמעמן מהא דעיקא שמעמן עלמו לפלבתים
איכ לרש מאי איל דלדידי מוחר לעמא לגמרי לעתי כבריים לדעת הסיי והכם
לכחורם עלה על לבי לומר דלרש לי אין אלו לריכי כלל לזה דאיתו איל שם
דהאומר הריכי כיר שמעמן לא אמר כלום כיון דשמעמן לאו כיר הוא דאין
מחפיקין רק בדבר הכיר שמעמן אם אולם בחמת ז"ל דמיש יש לדידי כיר
שמעמן היכי שהמלאך לחזו להיות כיר כשמעמן דהם לא מחמת כדבו הוא ובדאלי
דחייב לכתב בירחת כמו שמעמן איש ובהם אמרתי ליבא קי שהביע שהקשם
בהשמתיו אלן ירוד סי' כיד על הרש"ל ומשלמי שכתב דבירחת שמעמן מדרבנן
סוא ומה דאמרינן בריש בכרים דהא דתנן הריכי כיר אם יש בכרי בזה מלה
כור וכנכ כי דרי מחיר ורש אומר ומי דרי כיר חדרי דקמיים כדרים
להחמיר ומשכי דבריות כיון דקפיקא חמור מודאי לא מחיים איכא
כפקי לפפיקא ופריך והכיא הך בריתא נם בכיר שמעמן ויש לא חמור קפיקו
מודאו וקלקא בקי' עייש ומה קושיא הרי בכיר שמעמן אים עפי דלף דקמים
כדרים לחמיר מיש איל דלדידי מוחר לעמא לגמרי לעתי בכרים בעים הכם
לכחורם עלה על לבי לומר דלרש לין אלו לריכי כלל לזה דאיתו איל שם
דהאומר הריכי כיר שמעמן לא אמר כלום כיון דשמעמן לאו כיר הוא דאין
מחפיקין רק בדבר הכיר שמעמן דלא אמר כלום כיון דשמעמן לאו כיר הוא דאין
לעמא לעתים ולכך לא קבי לי רק על הקבלא ומרי בעים שם אומנם כבר
כתבו הסוס שם לחדי דסך דבמרא גמור היינו דקרי בריאא עייש"ה וכיון
דלפי מחמת כלעוד היתר הטומאה בכיר שמעמן מהא דעיקא שמעמן עלמו לפלבתים
איכ לרש מאי

מקיץ הדיא בחולה מסכנולין לינה יולדת ולאחר פרומה הייבו לאלף דמדינא לין בה מקום פרומה לאם ולא בחזקת בעולה עיין שם דכתובות דף יג לקורה בגילי ופרוה לאם מקום פרלוחת חיב בכוכה הילכלמי ז"ל דוק וחבן ומעמה כיב בעלה בכרים כיון שלא"ל אם מה שערוה עלמה אם לין הוי פרלוחת וחקור חיב לדינא הכלפעיר כחנמי חזק ולחמן בחורה מי לחרך יעיס ביעיה ובמעלה מחר וכנד כנמסך סעדיכם ולאלה לה רוח חכמה וכיכם דמה וייל וכנסם לוחנך דמיא :

צבי הירש ארנשטין

ב **א** לגל נמרים בעיכן ג' לחילו בכרים בחלו הביא בנים סדרים ז"ל דהייבו דוקא כמלרך שיאלר לחד לבעלה לגל בלי זלת מוחר לאם לחד מהן ילמרך לבקרנו בם הבני ילך עמו חולין ואם כרים בחלי ידקדקו בזה מכיל הביאו בקפר ביא כלן ובדיא בקי זה וכנם זמו דין חדם לא מסמע כן מדברי מיים ולרך מעם לבחורה מכיל מדדם דין כזה ומשיחי לו מוחכון ומדברי מיים מלמי קידמין דקאמר רב ורי' מר קאלי בחורמה וכראמר ליה לל כרעך עיין פירמי' עם ומקשה עם הא רב הוא דאמר בכרים לחילו בבנים ולכחורה מלי קמי' הא עם בדרך מר אם ילך בעוה לחור לי' שיהן מהרם כ אם ילך בעוה לחור לבלך לא בכרים בדרך ומכלן ילא לו דאם לימ לריכן לעמרה מוחר בזה ומפיר הקמ"עם הם פעוה ולפמ"עה הילא לליייחו וקל' ' ומחיהמי אמרמי מוד לליה קלת לדבריו מהא דקאמ"הבים בעוה"ונקידמין מל הא דמוסרין לו מכי הים מה יצר מלי' בדרי"ומ"ם דבעיכן ג"ולרך לומר דלרי"ס' לעמרם ל"ל לחמקה והכה הבים מחרן כי מ"כי דכיסר קמדי מלין ולקלא"דפקיכן דאמר מכל מקר' הנמיקו רב הפוקקי' וכן מרמ"ב הבעם מקום דכיסר מלה מקדי דקומעל מילמא הוא ולכחורי קמה לחולי מגי' בני מעמ ילמרך לי' מהן ולא ניהוי מלה מהדי ולפמר לדידים לירי בחמת בלין לריכן לעמרה . וכו' ולחי מפיר הם ג"כ קלת לל"ל וכחבמי בזה ל"יבמ מים דקומם דלחיז דהי הבים לל"ל לחכומה מכיא לל"ים לחלק בין מחלין כי וכחבמי בם דהיא לחיר לעמר לבעולה לין לחלק לך לכך לריך כבים דלים מים מעמ ילמרך ולכיז כלמה ולים דוק . הלרכמי קלת לפי מהות דין חדם לחיא קמר לחמכו אבל לרבא יפה דיבר' המחברים לחחמיר לף בזה כי מקמיעת דבר' הבים מקמע כן לחחמיר בזה: כ' מבעלה בעיר לין חוקמין מקום יחוד כחלקו מחוד בזה עכ"פי לי לף לבחלה מוחר לו לך בדיעבד לין מלקין חולין ולא מעיד לוקמה והכה מה מקקמו מחוקי מהא דהקמה הבים קדמין דף פ"ל חרב יוסף דקאמר מקולי דרבא מחוקי ביי ולחמר רי' בעלה בעיר לין חוקמין מקום יחוד ומלי קמי' הא לבחלה לקור והכה בחמת לחר העיון מיבע לין כלן קמיל בדולה כל כך דהא בחמת לא כחייחד רב ביבי רק דרב יוסף חסם מלא יחיחד רב ביבי והכה נחדע מה לכחבו הפוקקים והלאים בחולין דרבי מלילו לקור רק לבחלה לא חיקמין לפקיקו מים וכלן דכחבעלה בעיר לין חוקמין מקום ייחוד ומוחי בדיעבד ולי"ב לחמלי חם לה ר"יחה בדור בכוכה רמי' ולפמר דרבעת רמי' לא לבד דלין לוקין רק דלפילו בדיעבד ליקורא לין כלן לך דלין כיב בזה רק לבעין מלקות ובזה לפמר מה מקקמו כולם הא בלאים בחיא לין לוקין ולפמ"ים יש כיב ובעיין מיבע . ועם כל זאת הדבר לריך ביאור הא לין כיב רק לבעין מלקות ולחיתי בבים מכחב דלף דבחיא לין לוקין מיבו לוחם לבל לוקין לוחמ הדבר זה ככון בעיבי וכן כחב מהרמ"ל בחידוחו בחיים ומרמ"ם חולק עליו בלי מעם והרמ"ם מירן דסולחיל והבים לחר המעם מלא הבא מוליא לבה על בבים ולחיב יש כיב בלין לה בבים עכ"ל ולחי מחה דדין זה ליחה דהא הבים בקבו לעיל מלקין על היחוד ולין חוקמין על היחוד ופירם רמי' בפרי' הדבר זה דחוק דלמדין קבבי כמו מקקמו הבחי ולחמלי לא מוקי ביחוד דלא ובלין לה בבים חלא ולחי דחם ליחה וגם בעלמו ממנו דבר הרמ"ב בסגיון חיל מלא הבא מוליא לבה על בבי ולף בלין לה בבים חייבין לבבים שיהיו לה ולבא כדעת הרמ"ם ולחמם לחי מעיבו כיוחו מל לחיקי הבים ופוקקים לוך הבבם זה בבחיות בלי מום לחי' ומה עדיים דבר זה לבעבן מים דלילו רק לדבבן ולכך הם לחרו וכן כחבו הפוקקים מף דבר דבר' הבים בעבין זה הם חמוהים בחיא הבים בדרין בכוכה רמי' ז"ל . ובלאים לחיבמו מבעבן לין רחי' . כלל לבעיין הינב דבבעבן לין כלן חבם לבבים מיבים לי כיון בעמם כבר ביבים בעלה ולין כלן מום חבם ומחיא כלן לריך לחבם לבבים מיבי' לה ולחבבר לבעמם מרי"ם ז"ל מכחב דלחם יש לה בבים

ב **א** אבל נמרים בעיכן ג' לחילו בכרים בחלו הביא בנים סדרים ז"ל דהייבו דוקא כמלרך שיאלר לחד לבעלה לגל בלי זלת מוחר לאם לחד מהן ילמרך לבקרנו בם הבני ילך עמו חולין ואם כרים בחלי ידקדקו בזה מכיל הביאו בקפר ביא כלן ובדיא בקי זה וכנם זמו דין חדם לא מסמע כן מדברי מיים ולרך מעם לבחורה מכיל מדדם דין כזה ומשיחי לו מוחכון ומדברי מיים מלמי קידמין דקאמר רב ורי' מר קאלי בחורמה וכראמר ליה לל כרעך עיין פירמי' עם ומקשה עם הא רב הוא דאמר בכרים לחילו בבנים ולכחורה מלי קמי' הא עם בדרך מר אם ילך בעוה לחור לי' שיהן מהרם כ אם ילך בעוה לחור לבלך לא בכרים בדרך ומכלן ילא לו דאם לימ לריכן לעמרה מוחר בזה ומפיר הקמ"עם הם פעוה ולפמ"עה הילא לליייחו וקל' ' ומחיהמי אמרמי מוד לליה קלת לדבריו מהא דקאמ"הבים בעוה"ונקידמין מל הא דמוסרין לו מכי הים מה יצר מלי' בדרי"ומ"ם דבעיכן ג"ולרך לומר דלרי"ס' לעמרם ל"ל לחמקה והכה הבים מחרן כי מ"כי דכיסר קמדי מלין ולקלא"דפקיכן דאמר מכל מקר' הנמיקו רב הפוקקי' וכן מרמ"ב הבעם מקום דכיסר מלה מקדי דקומעל מילמא הוא ולכחורי קמה לחולי מגי' בני מעמ ילמרך לי' מהן ולא ניהוי מלה מהדי ולפמר לדידים לירי בחמת בלין לריכן לעמרה . וכו' ולחי מפיר הם ג"כ קלת לל"ל וכחבמי בזה ל"יבמ מים דקומם דלחיז דהי הבים לל"ל לחכומה מכיא לל"ים לחלק בין מחלין כי וכחבמי בם דהיא לחיר לעמר לבעבן לין לחלק לך לכך לריך כבים דלים מים מעמ ילמרך ולכיז כלמה ולים דוק . הלרכמי קלת לפי מהות דין חדם לחיא קמר לחמכו אבל לרבא יפה דיבר' המחברים לחחמיר לף בזה כי מקמיעת דבר' הבים מקמע כן לחחמיר בזה: כ' מבעלה בעיר לין חוקמין מקום יחוד כחלקו מחוד בזה עכ"פי לי לף לבחלה מוחר לו לך בדיעבד לין מלקין חולין ולא מעיד לוקמה והכה מה מקקמו מחוקי מהא דהקמה הבים קדמין דף פ"ל חרב יוסף דקאמר מקולי דרבא מחוקי ביי ולחמר רי' בעלה בעיר לין חוקמין מקום יחוד ומלי קמי' הא לבחלה לקור והכה בחמת לחר העיון מיבע לין כלן קמיל בדולה כל כך דהא בחמת לא כחייחד רב ביבי רק דרב יוסף חסם מלא יחיחד רב ביבי והכה נחדע מה לכחבו הפוקקים והלאים בחולין דרבי מלילו לקור רק לבחלה לא חיקמין לפקיקו מים וכלן דכחבעלה בעיר לין חוקמין מקום יחוד ומוחי בדיעבד ולי"ב לחמלי חם לה ר"יחה בדור בכוכה רמי' ולחמר לא לבד דלין לוקין רק דלפילו בדיעבד לין כלן לך דלין כיב בזה רק לבעין מלקות ובזה לפמר מה מקקמו כולם הא בלאים בחיא לין לוקין ולפמ"ים יש כיב ובעיין מיבע . ועם כל זאת הדבר לריך ביאור הא לין כיב רק לבעין מלקות ולחיתי בבים מכחב דלף דבחיא לין לוקין מיבו לוחם לבל לוקין לוחמ הדבר זה ככון בעיבי וכן כחב מהרמ"ל בחידוחו בחיים ומרמ"ם חולק עליו בלי מעם והרמ"ם מירן דסולחיל והבים לחר המעם מלא הבא מוליא לבה על בבים ולחיב יש כיב בלין לה בבים עכ"ל ולחי מחה דדין זה ליחה דהא הבים בקבו לעיל מלקין על היחוד ולין חוקמין על היחוד ופירם רמי' בפרי' הדבר זה דחוק דלמדין קבבי כמו מקקמו הבחי ולחמלי לא מוקי ביחוד דלא ובלין לה בבים חלא ולחי דחם ליחה וגם בעלמו ממנו דבר הרמ"ב בסגיון חיל מלא הבא מוליא לבה על בבי ולף בלין לה בבים חייבין לבבים שיהיו לה ולבא כדעת הרמ"ם ולחמם לחי מעיבו כיוחו מל לחיקי הבים ופוקקים לוך הבבם זה בבחיות בלי מום לחי' ומה עדיים דבר זה לבעבן מים דלילו רק לבעבן ולכך הם לחרו וכן כחבו הפוקקים מף דבר דבר' הבים בעבין זה הם חמוהים בחיא הבים בדרין בכוכה רמי' ז"ל . ובלאים לחיבמו מבעבן לין רחי' . כלל לבעיין הינב דבבעבן לין כלן חבם לבבים מיבים לי כיון בעמם כבר ביבים בעלה ולין כלן מום חבם ומחיא כלן לריך לבחלה בחמת יש לה בבים מיבי' לה ולחבבר לבעמם מרי"ם ז"ל מכחב דלחם יש לה בבים

כב **א** ואם היה בעוי מוחר הבור מוכר דלף בבעוי לקור ובלאם לפי מכיל דלחיבמו מהא דקאמר הבים בזה מעמ' יומא דכל המעיל מים מעמן קדום ידים ורגלים ולקאמר הבעם מקום מבפלה מי רגלים . מקום כילולות ויהיבו מקום דלי לחבבר לחמה בחמה דלא ויחמין מבעבר מה דלף בבעוי לקור ועיין בבעוי, בם ד"ה מלה לבעבלה ולדבעם הבוקקים החולקין על הבור וכמבעבר בבעיב כלן לריך לבר בבל ד"ל דלף כבחמה בחמה ליכא כילולות אם לא יבעבלה ועיין הינב בחר בם ועיין בבעבר ביב מכחב דבבור מוחר לף כבחלין לחבבר

כב (ה) לקור לחולין כרם דף יג ובכמם מקומות ולחלי לחכיר כלן בריחה בכחובות דף ליט ובכדים דף נ' בם מלם כבים מבמקומות בחוך מלא מחבעבר אלו הן קבכה ומכיקם ' ומעובדים ' ובחלקו בזה הקדמוכים לי הבי כבים חייבים לבמם בחוך ומאר כבים לאין חייבים לבמם בחוך ומאר כבים לקורין לבמם בחוך ' ולחלי' לי' הבפוקקים לא חזכיכו דבר זה : (ג) ולא בחלבפים בם' כל היד מקי' כדה דף יג לחר ר"ל מם דכחאב ידיכם דמים מלאו אלו המבלפים ביד הבכא דבי ר' ישמעאל לא חבלף בין ביד ובין בבגל ומם לחר רב המקבם עלמו לדעם יהא בבידוי לחר רב לחר כל המבלי עלמו לידי הבהור לין מבכיקין אותו בחחילמו בל הקבים ובפיכם יהא בבידוי בבייד מלוין לבדוה אותו : (ד) לפיכך לקור בחוך בחכבי דף יג ועיין מה מבכחבו חלמידי רביכו יוכה בם ועיין בחרים בחבות יעקב : (ה) ולא יבמבל ביב דף ד' ובחקי ביב דף ליט : (ו) לקור לחדם

כב **א** אסור יחוד עם מי אסור להתיחד ' ובו כ' סעיפים :

א אסור להתיחד עם ערוה מהעריות בין זקנה בין ילדה שדבר זה גורם לגלות ערוה חוץ מהאם עם בנה והאב עם בתו והבעל עם אשתו נדה וחתן שפיכסה אשתו נדה קודם שיבעול אסור להתיחד עמה אע"פ היא ישנה בין הנשים והוא ישן בין האנשים ואם בא עליה ביאה ראשונה ואחר כך נמצאת מותר להתיחד עמה (ועיין ס"ד סימן קכ"ג)

ב כשאומרת מעשה אמנון וחמר גזר דין ובית דינו על ייחוד סנדה ואע"פ שאינה ערוה בכלל ייחוד עריות היא ושמאי הזקן גזרו על ייחוד עכו"ם נמצא כל המתיחד עם אשה שאסור להתיחד עמה בין ישראלית בין עכו"ם מכין את שניהם מכת מרדות האיש והאשה ומכריזין עליהם :

ס"ב הוקל בזמנו שמתיחד עמה אבל היא לוקה נלמנה עליו (ריב"ש סימן רפ"ה) ומפילו עד מאד לוקה נלמן. (מהרי"ק שורש קפ"ט) ומכל מקום נמקום שנהגלה לבים דין דפיכא לריב"ם לפיסרא לריך להפריבן (מס ריב"ש) : חוץ מאשת איש שאע"פ שאסור להתיחד עמה אם נתיחד עמה אין לוקין שלא הוצא לעז עליה שזינתה ונמצאו מוציאין לעז על בניה שהם ממזרים :

ג כל אשה שאסור להתיחד עמה אם היתה אשתו עמו הרי זה מותר להתיחד

מפני שאשתו משמרתו אבל לא תתיחד ישראלית עם העכו"ם ואע"פ שאשתו עמו :

ד אין מומרין תינוק ישראל לעכו"ם ללמוד ספר וללמוד אומנות :

ה לא תתיחד אשה אחת אפילו עם אנשים הרבה עד שתהיה אשתו של אחד מהם שם וכן לא יתיחד איש אחד אפילו עם נשים הרבה :

הגיה ריב"ם דאפילו לפם מתיחדים עם בי' לנבים כמרים לם הוא בעיר (מהר"ם מרוטנבורג) ופמם לנבים כמרים הם (ריב"ן פ"ב יומא) אבל לם הם מרגילים אפילו עם ר' לקור וכל זה בעיר אבל בכפרים לו בגלה אפי' בעיר אינן מלבה (ב"י בשם הלבוש) אפילו בכפרים (בס זה מוד בשם מרדכי) ומ"מ מרגילין אים אמר עם בנים מרגים לם אין מעבקו עם הנשים (מור בשם רמ"ה) :

ו נשים הרבה עם אנשים הרבה אין חוששין לייחוד היו האנשים מבחוץ והנשים מבפנים או האנשים מבפנים והנשים מבחוץ ומרשה אשה אחת לבין האנשים או איש אי לבין הנשים אמרי' משום ייחוד :

ז אפילו איש שעסקו ומלאכתו עם הנשים אסור לו להתיחד עם הנשים ביצד יעשה יתעסק עמהם ואשתו עמו או יפנה למלאכה אחרת :

ח אשה ב בעיר אין חוששין להתיחד עמה מפני שאינם בעלה עליה ואם היה זה גם בה כגון שגדלה עמו או שהיא קרובתו או אם קינא לה בעלה עם זה לא יתיחד עמה אע"פ שבעלה בעיר :

ט בית שפתחו פתוח לרשות הרבים אין חשש להתיחד שם עם אשה :

י מותר להתיחד עם שתי יבמות או עם שתי צרות או עם אשה וחמותה או עם אשה ובת בעלה או עם אשה ובת חמותה מפני ששונאות זו את זו ואין מחשות זו על זו וכן עם אשה שיש עמה תינוקת קטנה שיודעת מעם ביאה ואינה מוסרת עצמה לביאה שאינה מזנה למניה לפי שהיא מגלה את סודה :

יא תינוקת שהיא מחותה מבת שלשה ותינוק בחות מבן תשע מותר להתיחד עמהן שלא נגרו אלא על ייחוד אשה הראוי לביאה ואיש הראוי לביאה :

יב אנדרוגינוס אינו מתיחד עם הנשים ואם נתיחד אין מכין אותו מפני שהוא ספק אבל האיש מתיחד עם האנדרוגינוס ועם הטומטום :

יג תקנו חכמים שיהיה הנשים מספרות זו עם זו בבית הכסא כדי שלא יכנסו שם איש ויתיחד עמהן: (ויש לומרים דהוקל בימיהם מה' מפי כשהוא מבחוץ בבית מתן הה מקן בעיר אין בסם) (הגהות מיימוני פ"ב מה' איסורי ביאה) :

יד לא תלך אשה בשוק ובני אחריה שמא יתפס בנה ותלך אחריו להחזיר ויתעוללו בה הרשעים שתם אחרו :

טו אין מסגין אפילו אדם גאמן וכשר להיות שומר בחצר שיש בו נשים אע"פ שהוא עומד בחוץ שאין אפוטרופוס לעריות :

טז לא יפנה אדם אפוטרופוס על ביתו שלא יגהיג אשתו לד בר עבירה :

יז אסור לתת לשכיר בחצר שיש בי אלמנה אפילו אינו מתיחד עמה מפני החשד אע"פ אשתו עמו :

יח לא תקנה אשה עבדים זכרים אפילו קטנים מפני החשד :

כ מי שאין לו אשה לא ילמד תינוקות מפני שאומות הבנים באות לבית הספר לבניהן ונמצא מתגרה בנשים וכן אשה לא תלמד קטנים מפני אבותיהם שהם באים בגלל בניהם ונמצאו מתיחדים עמה ואין המלמד צריך שתהיה אשתו שרויה עמו בבית הספר אלא היא בביתה והוא מלמד במקומו :

כג איסור הוצא' זרע לבטלה ודברי המביאי' לכך ובו ז' סעיפי',

א (א) אסור להוציא שכבת זרע לבטלה ועון זה חמור מכל עבירות שבתורה לפיכך לא יהיה אדם רשע מבטנים חורה מבתוץ (ב) ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד :

ב (ג) ואלו שאומרים ביד הוציאים שכבת זרע לא די להם שאסור גדול הוא אלא שהעושה זה בידיו הוא יושב ועולים נאסר ידיהם דמים מלאו וכאלו הרג הנפש :

ג אסור לאדם שיקיאה עצמו לדעת או יביא עצמו לידי הרהור אלא אם יבא לו הרהור יסיע לבו מדברי הבאי לדברי תורה שהיא אילת אהבים ויעלת חן (ד) לפיכך אסור לאדם לישן על גבו ופניו למעלה עד שיסה מעט שלא יבא לידי קישוי (ה) ולא יסתכל בבהמה וחיה ועוף בשעה שמזדקקין זכר לנקבה זמנו, לסריביעי בהמה להבנים כמבחול בשפורת מפני שהם עסוקים במלאכתם לא יבואו לידי הרהור :

ד (ו) אסור לאדם שאינו נשוי לשלוח ידו במבושיו כדי שלא יבא לידי הרהור ואפי' מתחת מכנסו לא יכנוס ידו שמא יבא לידי הרהור ואם השתין מים לא יאחז באמה וישתין אלא ואם היה נשוי מותר ובין נשוי ובין שאינו נשוי לא יושיט ידו לאמה כלל אלא בשעה שדוחה צריך לנקביו : (ועיין ס"ס סימן נ') :

אשה

בגדולה כל כך דהא בחמת לא כחייחד רב ביבי רק דרב יוסף חסם מלא יחיחד רב ביבי והכה נחדע מה לכחבו הפוקקים והלאים בחולין דרבי מלילו לקור רק לבחלה לא חיקמין לפקיקו מים וכלן דכחבעלה בעיר לין חוקמין מקום יחוד ומוחי בדיעבד ולי"ב לחמלי חם לה ר"יחה בדור בכוכה רמי' ולחמר לא לבד דלין לוקין רק דלפילו בדיעבד לין כלן לך דלין כיב בזה רק לבעין מלקות ובזה לפמר מה מקקמו כולם הא בלאים בחיא לין לוקין ולפמ"ים יש כיב ובעיין מיבע . ועם כל זאת הדבר לריך ביאור הא לין כיב רק לבעין מלקות ולחיתי בבים מכחב דלף דבחיא לין לוקין מיבו לוחם לבל לוקין לוחמ הדבר זה ככון בעיבי וכן כחב מהרמ"ל בחידוחו בחיים ומרמ"ם חולק עליו בלי מעם והרמ"ם מירן דסולחיל והבים לחר המעם מלא הבא מוליא לבה על בבים ולחיב יש כיב בלין לה בבים עכ"ל ולחי מחה דדין זה ליחה דהא הבים בקבו לעיל מלקין על היחוד ולין חוקמין על היחוד ופירם רמי' בפרי' הדבר זה דחוק דלמדין קבבי כמו מקקמו הבחי ולחמלי לא מוקי ביחוד דלא ובלין לה בבים חלא ולחי דחם ליחה וגם בעלמו ממנו דבר הרמ"ב בסגיון חיל מלא הבא מוליא לבה על בבי ולף בלין לה בבים חייבין לבבים שיהיו לה ולבא כדעת הרמ"ם ולחמם לחי מעיבו כיוחו מל לחיקי הבים ופוקקים לוך הבבם זה בבחיות בלי מום לחי' ומה עדיים דבר זה לבעבן מים דלילו רק לבעבן ולכך הם לחרו וכן כחבו הפוקקים מף דבר דבר' הבים בעבין זה הם חמוהים בחיא הבים בדרין בכוכה רמי' ז"ל . ובלאים לחיבמו מבעבן לין רחי' . כלל לבעיין הינב דבבעבן לין כלן חבם לבבים מיבים לי כיון בעמם כבר ביבים בעלה ולין כלן מום חבם ומחיא כלן לריך לבחלה בחמת יש לה בבים מיבי' לה ולחבבר לבעמם מרי"ם ז"ל מכחב דלחם יש לה בבים